

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KIRA SINCLAIR
Tu kažką slepi...

2017 liepa–rugpjūtis

Sėkmės
ieškotojai

Knygute.lt

Kira Sinclair
(Kira Sinkler)

TU KAŽKĄ SLEPI...

Trijų knygų serija
„Sėkmės ieškotojai“
Antra knyga

Versta iš Kira Sinclair,
In too Deep, 2015
© Kira Sinclair, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0256-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

- Bus smagu, - juokais atsiduso Ašeris Reynoldsas.

Knoksas Maklemoras troško nutrinti tą kreivą šypsenėlę nuo verslo partnerio veido. Tokią akimirką labai sunku nepamiršti, kad jie su Ašeriu dar ir draugai.

- Blogai, - atrėmė Knoksas.

Akivaizdu, kad link jų einanti moteris nieko kito nežada, tik nelaimės.

Knoksas dėbčiojo nuo „Amfitritės“ - „Tridantio“ nardymo kompanijos laivo - denio. Nė nesistengė prisidengti akių nuo kaitrios Bahamų saulės. Tai tik menkas nepatogumas, palyginus su problema, kuri štai atžingsniuoja doku į jų pusę.

Moteris stabtelėjo, pasikalbėjo su dviem vyrais, nešančiais jos bagažą - net šešis suderintus lagaminus. Žodžių jis negirdėjo, bet pamatė jos dalykišką veido išraišką, nugara įsi-tempė. Velniop viską.

Jam beveik pagailo vyrų, kurie dabar klausėsi tikslų tos moters instrukcijų.

Daktarė Eiverė Volš buvo apsirengusi taip,

tarsi manytų, jog judri damba – Volstritas: tobulomis siuvėjo siūtomis kreminėmis kelnėmis su iki peilio aštrumo sulygintais kantai, žalsvo šilko palaidinuke ir trumpu kreminiu švarkeliu, prigludusiu prie moteriškos figūros ir susegiotu vos žemiau putlios krūtinės.

Jei bandė nusišėpti visas tas Dievo dovanas, tai nepavyko. Švarkelio sagos spindėjo saulėje tarsi kokie brangakmeniai ir traukė vyrų žvilgsnius kaip tik ten... o paskui automatiškai aukštyn.

Ji atrodė aukšta, bet tai tik apgaulingas įspūdis, nes avėjo aukštakulnius su penkių colių pakulne. Kaip tokiais sugebėjo vaikščioti gruoblėtomis lentomis ir neįkišti kulniuko į tarpelį tarp jų?

Bet sugebėjo. Tiesą sakant, žygiavo grubiu ir aplūžinėjusių paviršiumi žiūrėdama tiesiai į priekį tokiu greičiu, kad Knoksui sukosi galva.

– Baik jau, perdedi, – tarė Ašeris ir šelmiškai nusišėpė, akys linksmi žybtelėjo. Niekšas. – Eiverė ne tokia jau bloga. Jos reputacija be menkiausios dėmelės, niekas nesiginčytų ir dėl jos kompetencijos.

Gal bičiulis ir teišus, bet toje moteryje buvo kažkas, kas nedavė Knoksui ramybės nuo ta-

da, kai prieš kelias savaites su ja susipažino.

Ta jos laikysena... ir nepalenkiamas dalykiškumas. O gyvenimas skirtas mėgautis, linksmintis. Knoksas žinojo, koks jis trumpas ir kaip vos per akimirką gali jį prarasti. Turi džiaugtis smulkmenomis, kol gali.

Kad ir nuostabiu smaragdiniu Karibų jūros vandeniu, kuris juos supo. Dangumi – tokiu giedru, kad, rodosi, galėtum pasistiebę pasiekti patį Dievą. Ir druskos bei gėlių kvapu, užpildančiu plaučius.

Jie buvo Nasau. Daugelis žmonių ką nors nužudytų, kad turėtų tokį kabinetą – atvirą vandenyną. Džiaugtųsi ramia salos atmosfera ir lėtu vietinio gyvenimo tempu.

Bet tik ne Eiverė. Akivaizdu, kad daktariukė nežino žodžio *atsipalaiduoti* reikšmės.

Į pirmą susitikimą ji įpuolė kaip energijos ir informacijos uraganas. Akivaizdu, kad paruošė namų darbus – pasidomėjo „Chimera“, Pilietinio karo laikų laivu, kurį „Tridantis“ pretendavo iškelti.

Tačiau už apsauginės kompetencijos ir pasitikėjimo savimi sienos Knoksas pastebėjo nevilties ruoželį. Atrodo, kad niekas kitas į tai dėmesio neatkreipė.

Visi prisiminė Knokso peštynes su daktare dėl stovėjimo vietos aikštelėje prie „Tridančio“ biuro Džeksonvilyje, todėl niekas jo pastabos rimtai nevertino.

- Na, štai, vardiji privalumus, tarsi būtum atmintinai išmokęs jos biografiją. Jei gerai tavęs nepažinočiau, įtarčiau, jog susižavėjai daktariukės intelektu, - dėbtelėjo į draugą Knoksas.

Taigi Eiverė Volš - viena geriausių jūrų archeologų. Bet toks susižavėjimas ne tik dėl to.

- Klausydamasis tavo pokalbio su Džeksonu galėjai pagalvoti, kad moteris vandeniui vaikšto, o ne rankioja daiktus nuo vandenyno dugno.

Pačiam Knoksui atrodė, kad Džeksoną su Ašeriu apakino viltis, jog Eiverė vienintelė gali įveikti kliūtį, su kuria jie susidūrė gelbėdami „Chimerą“.

Prieš keletą mėnesių Džeksonas su Lorele Lankaster, nenoromis tapusia „Lankasterio narų“ savininke, o dabar dar ir Džeksono moterimi, surado Pilietinio karo laikų laivą, kuris paskendo prie Romo salos krantų daugiau kaip prieš pusantro šimto metų. Kurį laiką jie manė,

kad didžiausi sunkumai iškeliant „Chimerą“, kuri, kaip kalbama, gabeno konfederatų aukso už kelis milijonus, bus laivo nestabilumas ir pati jo amžinojo poilsio vieta – prie pat povandeninės prarajos krašto.

Pasirodo, labai klydo.

Kadangi nelaimė laivą ištiko tarptautiniuose vandenyse, jie, remdamiesi nuosavybės teise, Jungtinių Valstijų vyriausybei pateikė pretenziją, prašydami išskirtinių teisių.

Džeksonas tvarkė šio projekto finansinius reikalus, stengėsi įveikti kliūtis, kurios kilo norint tyrinėti laivą su tokia istorija kaip „Chimera“.

O štai Knoksas buvo nusiteikęs imtis paties gelbėjimo iššūkio, kai tik visi reikalingi leidimai bus gauti. Bet paaiškėjo, kad norint nardyti reikės bendrauti su Eivere Volš.

Jie visi nemaloniai nustebo, kai po keleto mėnesių pastangų gauti leidimus Andersonas Maknairas pareiškė, jog jų radinys – visai ne „Chimera“, o kitas laivas, kurį *jis jau anksčiau buvo suradęs*.

Maknairas – amerikietis, valdantis savo nardymo kompaniją Terkso ir Kaikoso salose. Sklido kalbos, kad jis dirba aplaidžiai, naikina

istorines vertybes, jei šios neturi piniginės vertės, ir šiaip yra piratas.

„Tridančiui“ iki šiol nebuvo tekę su juo susidurti, tačiau Knoksas paklausinėjo, ir niekas iš pažįstamų apie tą vyruką nepasakė nieko gero. Deja, Maknairas buvo ne tik charizmatiškas, bet ir įtakingas, todėl į karą su „Tridančiu“ įvėlė žiniasklaidą, sugebėjo rasti palankių veikėjų Bahamų vyriausybėje ir šie dabar spaudė JAV teismą panaikinti „Tridantio“ turimus leidimus.

Niekas tiksliai nežinojo, ko siekia Maknairas, todėl vieningai nusprendė, kad jis nori pats vienas užgrobti sudužusį laivą ir jame esantį lobį.

Džeksonui dėl savo žavesio bei gebėjimo su užsidegimu kalbėti pavyko įtikinti abi puses leisti jiems pasamdyti ekspertą, kad šis identifikuotų sudužusį laivą. „Tridantis“ sutiko mokėti už Eiverės paslaugas, nors abi vyriausybės pasiliko teisę atmesti jų pasirinkto eksperto nuomonę. Nelaimei, teisėjas sutarė su Maknairu.

Dabar „Tridantis“ vertėsi per galvą, kad įrodytų, jog tas laivas tikrai „Chimera“, - kitaip viską praras.

Knoksas neabejojo, kad daktarės Volš reputacija plieninė, bet nerimas neapleido.

Jis pripažino, kad vos ją pamačius kraujas iškart užkaito. Tąkart jūdvių pažintis pradėjo nelabai draugiškai, Eiverė buvo perpykusi, jos nuostabios mėlynos akys buvo pilnos ugnies, o balsas išliko tvirtas, ji kalbėjo glaustai. Vyras pastebėjo sunkiai slepiamą aistrą ir panorą pakreipti ją kiek kita vaga.

Vos tik atsisėdus priešais ją kitoje konferencijų stalo pusėje Knokso sprandas įsitempė ir ėmė neramiai dilgsėti. Visi jos atsakymai buvo teisingi. Visiškai tobuli. Pernelyg tobuli.

Knoksas neslėpė, kad samdyti jos nenorėtų. Tačiau Džeksonas su Ašeriu yra lygiaverčiai partneriai – jie visi trys tarnavo *jūrų ruoniais*¹, o paskui įkūrė „Tridantį“, todėl Knoksas balsavimą pralaimėjo.

– Velniškai pasilinksminsime, – nusišiepė Ašeris akimis sekdamas daktarę Volš, kuri lipo į dieną.

---

¹ SEAL (angl.) – specialios paskirties karinis JAV kariuomenės dalinys, kurio pagrindinė paskirtis – greitos žvalgybinės ir diversinės operacijos iš jūros (čia ir toliau – vert. pastabos).

- Pasakyk, kad čia esi ne tik dėl to, - su-
niurzgė Knoksas.

Moteris nespėjo įkelti į laivą nė kojos, o
Knoksas jau susinervino.

- Tai aišku, vyruti. Nė už ką nepraleisčiau to-
kių fejerverkų.

- Negi neturi jokio kito darbo? - visai susier-
zino Knoksas.

Situacija ir taip bloga, jam tikrai nereikia žiū-
rovų... tuo labiau Ašerio, kuris kiekviena pasi-
taikiusia proga su malonumu drasko žaizdas.

- Turiu, - gūžtelėjo Ašeris. - Bet į Didįjį barje-
rinį rifą man reikia plaukti tik kitą savaitę.

Atsirėmęs nugara į turėklus Ašeris plačiai
įsikibo ir taip pikdžiugiškai nusivaipė, kad
Knoksas panorė tą jo šypsenėlę kumščiu nu-
trinti.

Deja, dabar neturėjo laiko kraujuotoms no-
sims. Nors keli raundai kumštynių su geru
draugu tikrai galėtų pataisyti nuotaiką.

- Manau, kad keletą dienelių padėsiu tau.

- Tu tik nenori būti užrakintas kabinete vie-
nudu su Kenedi.

Ašeris apsimetė nusipurtes.

- Tiesa. Ta moteris galėtų pamokyti karinio
jūrų laivyno karį trupučio savitvardos ir gebė-

jimo bauginti.

Knoksas nusikvatojo. Jam biuro vadybininkė jokių nemalonumų nekėlė. Bet jis Kenedi patiko. Knoksas net nenumanė, ką Ašeris jai padarė, bet akivaizdu, jog gerokai prisidirbo. Personalo susirinkimuose dažnai pasipildavo subtilūs įžeidinėjimai – tikras smagumas Knoksui, nes įžeidinėdavo ne jį.

– Džentelmenai, jei judu jau apsikandžiojote ir *išspardėte* vienas kitam užpakalius, gal galime imtis darbo?

Išgirdus nepatenkintą balsą Knoksui pašturpo nugara. Jis dirstelėjo per petį, nors kuo tiksliausiai žinojo, kas už jo stovi.

Ji buvo tokia pat nuostabi ir neliečiama, kaip Knoksas ir prisiminė. Kiekvienas ryškiai raudonas plaukelis tvarkingai glūdėjo savo vietoje. Po velnių, ji net lūpas pasidažiusi. Knoksas visai nenorėjo matyti, kokios drovios, drėgnos ir geidžiamos jos atrodė, bet galų gale juk ir jis žmogus.

Giliai įkvėpęs jis pasiruošė rimtam mūšiui. Buvo susidūręs su teroristais, bombomis, vyrais su mačėtėmis bei kulkosvaidžiais. Buvo pašautas, perdurtas ir per sprogimus rizikavo netekti vienos ar kitos kūno dalies.

Bet jau seniai niekas nekėlė jam tokios baimės.

Nuo Eiverės Volš plaukai šiaušėsi.

- Sveika atvykusi, Fejerverke, - tarė Ašeris.

Fejerverkas. Tiksliai pravardė moteriai, stovinčiai priešais juos, ir ne tik dėl ryškiai raudonų plaukų, kurių sruogos, surištos į kuodą, nuo saulės atrodė varinės.

Knoksas net pats sau nenorėjo prisipažinti, kaip stipriai troško ištiesti ranką, iš tos plaukų kupetos ištraukti visas iki vienos smeigės ir stebėti, kaip sruogos suvilnija aplink dramblio kaulo spalvos veidą. Jam pasirodė, kad Eiverė Volš taip įsitempusi, kad įvykus net menkiausiai trinčiai galėtų blykstelėti ir suliepsnoti - ir nebūtinai gerąja prasme.

Jam labiau patiko moterys, kurios sugeba atlaikyti smūgius ir nedvejodamos mėgaujasi malonumais. Pasirengusios nuotykiui, jei tik jis smagus. kažkas kuždėjo, kad Eiverė neatpažintų smagumo, net jei šis įkąstų jai į sėdimąją. Tokia ledo karalienė tikrai nesprogtų iš aistros.

Kaip gaila.

Ašerio akys bėgiojo Eiverės kūnu aukštyn žemyn atvirai kviesdamos: jis beveik visada

taip elgdavosi to net nejausdamas. Ir daugelis moterų tiesiog sutirpdavo ir virsdavo balute jam prie kojų.

Nepalanki Knokso nuomonė tik dar labiau sustiprėjo, nes Eiverė ramiai pažiūrėjo į Ašerį, tvirtai suspaudė lūpas ir visiškai nebekreipė į jį dėmesio.

- Pone Maklemorai, kiek suprantu, jūs vadovaujate „Amfitritei“?

Knoksas atsirėmė į turėklus, sukryžiuo kojas per kulkšnis.

- Žinoma, daktariuke, - numykė jis.

- Eiverė.

Ledinės akys nepatenkintos žybtelėjo. Jos buvo nuostabios ir giedros, neįtikėtinai šviešios, dėl to dar sustiprėjo įspūdis, kad ši moteris vien lazeriniu žvilgsniu galėtų perpjauti žmogų.

Kitos kelios savaitės bus tiesiog nuostabios.

- Primink, kad nužudyčiau Džeksoną, kai sutiksiu, - Knoksas puse lūpų burbtelėjo Ašeriui.

- Lorelė gali prieštarauti.

Prieš keletą mėnesių Džeksonas ir Lorelė lenktyniavo, kuris pirmas suras „Chimerą“. Taip jau susiklostė, kad laimėjo abu: surado ne tik laivą, bet ir vienas kitą....